

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.486 van 7 december 2000
in de zaak A. 59.078/XIV-73.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN (DEURNE),
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 25 juli 1994 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
19 mei 1994 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 30 januari
1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting
van de procedure van 13 februari 1997;

Gelet op de beschikking van 8 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (/ 1958) van Turkse nationaliteit, komt op 2 oktober 1989 in België aan en vraagt drie dagen later het statuut van vluchteling aan.

1.2. Deze aanvraag wordt op 3 maart 1994 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Hij beweert Koerd te zijn en zijn land te zijn ontvlucht omdat hij tussen twee vuren zou hebben gezeten. Enerzijds moest hij de Koerdische guerilla helpen, anderzijds wilden de Turkse soldaten hem aanstellen als dorpsbewaker. Uit vrees voor represailles van de guerilleros durfde hij deze functie niet aanvaarden en besloot hij te vluchten.

Het relaas van betrokkene staat bol van tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid ervan volledig aantasten. Zo verklaart hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen paspoort heeft, vrijgezel is en geen kinderen heeft, terwijl hij tijdens het eerste verhoor ten gronde erkent dat hij wel een paspoort bezit, (niet-officieel) gehuwd is en vijf kinderen heeft. Aan dezelfde Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij dat hij nooit aangehouden werd. Tijdens het eerste verhoor ten gronde luidt het dat hij 3 tot 4 keer opgepakt werd, tijdens het tweede verhoor ten gronde aanvankelijk dat hij nooit meegenomen werd, vervolgens tijdens hetzelfde verhoor spreekt hij weer van 3 tot 4 keer, en tenslotte van wel 100 keer. Aan de Dienst Vreemdelingenzaken zegt hij dat hij niet wilde meedoen met de P.K.K., op het eerste interview ten gronde dat hij affiches plakte en het P.K.K.-emblem op muren schreef, op het tweede en derde verhoor ten gronde dan weer dat hij dit nooit deed. Aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij dat de P.K.K. hem al wat hij verdiende, respectievelijk de helft, afhandig maakte. Tijdens de interviews ten gronde wordt dit niet bevestigd.

Tenslotte is het relaas allesbehalve coherent aangaande de omstandigheden waarin hem zou gevraagd zijn om dorpswachter te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene niet kan beschouwd worden als vluchteling in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 11 maart 1994 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. De voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie beslist op 23 maart 1994 het beroep, dat hem kennelijk ongegrond lijkt, als alleenrechtsprekend lid te behandelen. Op 5 mei 1994 verwijst de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer de behandeling van de zaak naar de zitting van de drieledige kamer. Deze verwijzing steunt op de overweging dat "appellant een redelijke verklaring geeft voor de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden; dat het beroep noch onontvankelijk noch kennelijk ongegrond is".

1.5. Het beroep wordt voor de drieledige kamer opgeroepen op de zitting van 19 mei 1994. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord. Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende motivering :

"(...)

Overwegende dat appellant stelt dat hij Koerd is en in Zuidoost Turkije een stabiele economische situatie had; dat 3 à 4 maanden voor zijn vertrek de burgemeester van het dorp hem vroeg om dorpswachter te worden; dat hij niet wil meewerken aan wat hij een vuile oorlog noemde; dat hij indien hij deze functie toch zou willen opnemen hij door de Koerden zou worden doodgeschoten; dat hij, aangezien de Turken vooral mensen met een zekere welvaart benaderen, niet zag hoe hij in de toekomst zou kunnen blijven weigeren; dat hij daarom uit Turkije is weggegaan;

Overwegende dat hij ter zitting stelt dat de Commandant van de Rijkswacht samen met de burgemeester van het dorp aan een groep van dertien mensen uit het dorp gevraagd hebben wie de functie van dorpswachter wilde waarnemen; dat men toen niet officieel heeft moeten antwoorden; dat hij niet wilde meewerken aan de oorlog en daarom is weggegaan; dat hij echter reeds enkele maanden via de burgemeester op de hoogte gebracht was van het feit dat de rijkswacht mensen wilden recrutereren uit het dorp; dat hij nooit is aangehouden geweest; dat de mensen die samen met hem benaderd zijn geworden niet in het dorp gebleven zijn; dat zij volgens hem bij de PKK zijn gegaan of ook Turkije hebben verlaten;

Overwegende dat op grond van een op 26 maart 1985 ingevoerd amendement op de Wet op het Dorpswezen een groot aantal tijdelijke dorpswachters aangesteld werden met als taak de dorpsbewoners en hun bezittingen te beschermen tegen aanslagen door gewapende Koerdische opstandelingen; dat zij tussen 22 en 60 jaren oud zijn en een blanco strafregister moeten hebben; dat de aanstelling in beginsel geschiedt op vrijwillige basis; of schoon in bepaalde gevallen door de lokale autoriteiten wel enige aandrang wordt uitgeoefend als dorpswachter dienst te nemen of te

blijven; dat er geen wettelijke verplichting bestaat om dorpswachter te worden en dat uit een weigering dan ook nooit juridische gevolgen kunnen voortvloeien; dat personen die weigeren dorpswachter te worden of deze functie willen neerleggen door de plaatselijke autoriteiten onder druk worden gezet; dat gevallen van de facto represailles tegen de dorpswachter of het betreffende dorp zijn bekend; dat men zich hieraan kan onttrekken door zich buiten het Zuidoosten van Turkije te vestigen (Situatie in Turkije in verband met de beoordeling van asielverzoeken, Ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse zaken, s'Gravenhage, 9 maart 1990; Situatie in Zuidoost Turkije, Ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse zaken, s'Gravenhage, 22 maart 1993; Documentation Réfugiés, 17 December 1992/5 januari 1993, 35);

Overwegende dat de asielmotieven van de appellant gebaseerd zijn op de algemene onveiligheid in Koerdistan; dat hij ter zitting de elementen aangehaald in de aangevochten beslissing van de Commissaris generaal geenszins verduidelijkt; dat hij in tegendeel geen gewag heeft gemaakt van politieke activiteiten waarvoor hij eventueel vervolgd of verdacht zou kunnen worden; dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet persoonlijk is aangezocht voor de functie van dorpswachter; dat hij bovendien ook nooit enige rechtstreekse contacten heeft gehad met de autoriteiten in dit verband;

Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,
(...)".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing met schending van de motiveringsplicht is genomen, dat ze een flagrante tegenstrijdigheid bevat, waar enerzijds op een juiste wijze wordt uiteengezet dat hij persoonlijk als dorpswachter werd aangezocht en anderzijds wordt gesteld dat uit zijn verklaringen

blijkt dat hij niet persoonlijk is aangezocht voor de functie van dorpswachter, dat hij in de vragenlijst van 13 december 1989, op het Commissariaat-generaal, in het beroepschrift en op de zittingen van de Vaste Beroepscommissie steeds heeft verklaard dat hij persoonlijk als dorpswachter werd aangezocht, dat hij op de zitting van de Vaste Beroepscommissie trouwens uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij op een bepaald ogenblik met een pistool werd bedreigd zo hij geen dorpswachter wilde worden, welk feit in de bestreden beslissing niet eens wordt vermeld, dat de Vaste Beroepscommissie ten onrechte stelt dat de asielmotieven gebaseerd zijn op de algemene onveiligheid in Koerdistan, dat zijn asielmotieven immers gesteund zijn op de persoonlijke vrees die hij had om gearresteerd of gedood te worden omdat hij weigerde dorpswachter te worden, dat deze persoonlijke vrees uiteraard niet kan worden losgekoppeld van de algemene politieke toestand in Koerdistan, dat hij in geen enkele verklaring, noch mondeling, noch schriftelijk, in enige algemene term naar de algemene onveiligheid in Koerdistan heeft verwezen, dat de Vaste Beroepscommissie verkeerdelijk stelt dat hij geen gewag maakt van politieke activiteiten, dat hij én in de vragenlijst van 13 december 1989, én in de verklaring op het Commissariaat-generaal en in het beroepschrift én tijdens de behandeling voor de Vaste Beroepscommissie steeds gewag heeft gemaakt van het feit dat hij de Koerdische guerilla heeft geholpen, dat dit uiteraard als een politieke activiteit dient gekwalificeerd te worden, dat hij ook steeds heeft gesteld dat hij om die reden een viertal keer werd opgepakt, dat de Vaste Beroepscommissie ook ten onrechte stelt dat hij ter zitting de elementen aangehaald in de beslissing van de Commissaris-generaal geenszins heeft verduidelijkt, dat hij in het beroepschrift en ter zitting grondig op de elementen

vermeld door de Commissaris-generaal is ingegaan en dat de bestreden beslissing de uitspraak van de alleenzetelende voorzitter tegenspreekt waar deze overwoog dat een redelijke verklaring voor de in de beroepen beslissing vermelde tegenstrijdigheden werd gegeven.

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat, al is de motivering der aangevochten beslissing kort en bondig, zij op omstandige en concrete wijze op de aangehaalde argumenten ingaat en o.m. stipuleert dat verzoeker zijn asielmotieven op de algemene onveiligheid in Koerdistan baseert, dat hij de elementen in de aangevochten beslissing van de Commissaris-generaal geenszins kan verduidelijken, dat hij geen gewag maakt van politieke activiteiten, waarvoor hij eventueel vervolgd of verdacht zou kunnen worden, dat hij niet persoonlijk is aangezocht voor de functie van dorpswachter, en dat hij in dit verband nooit enig rechtstreeks contact heeft gehad met de autoriteiten;

2.1.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie eerst kort het tijdens de asielprocedure door betrokkene geschetst feitenrelaas weergaf, -met hierin o.m. het rechtstreeks tot hem gericht verzoek van de burgemeester om dorpswachter te worden-, en vervolgens uit de voor haar gedane verklaringen afleidde dat er in werkelijkheid geen zodanig persoonlijk aanzoek is geweest; dat van enige tegenstrijdigheid dan ook geen sprake is; dat uit geen enkel dossierstuk blijkt dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij met een pistool was bedreigd geweest; dat, na te hebben uiteengezet waarom de ingeroepen weigering om dorpswachter te worden geen oorzaak van een vervolging in de zin van artikel 1, par. A, alinea 2, van het Verdrag van GENEVE kon uitmaken, de Vaste Beroepscommissie aangaf

waarin volgens haar de werkelijke reden van verzoekers vlucht was gelegen, met name in de algemene toestand van onveiligheid in Koerdistan; dat verzoeker dit nooit heeft verklaard of toegegeven zonder enig belang; dat het volstond dat de Vaste Beroepscommissie, zoals ze heeft gedaan, voldoende duidelijk toelichtte waarom ze de door verzoeker voorgedragen vluchtmotieven niet kon aanvaarden; dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de bestreden beslissing niet stelt dat nooit van enige politieke activiteit gewag was gemaakt; dat de Vaste Beroepscommissie enkel overwoog dat betrokkene "ter zitting (...) geen gewag heeft gemaakt van politieke activiteiten waarvoor hij eventueel vervolgd of verdacht zou kunnen worden"; dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker ter zitting van de Vaste Beroepscommissie niet in staat was de tegenstrijdigheden, die door de Commissaris-generaal in de opeenvolgende versies van zijn verhaal waren ontdekt, op te helderen; dat de Vaste Beroepscommissie ter zake geenszins gebonden was door het oordeel van de alleenzetelende voorzitter, luidens hetwelk verzoeker voor hem "een redelijke verklaring voor de in de beslissing van de Commissaris-generaal vermelde tegenstrijdigheden had gegeven"; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert dat de rechten van de verdediging werden geschonden doordat de bestreden beslissing verwijst naar gegevens die niet in het dossier berusten en ook niet ter kennis van de verdediging werden gebracht, met name twee ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en een zogenaamde "Documentation Réfugiés";

2.2.2. Overwegende dat, wat de eisen van het tegensprekelijk debat betreft, er een onderscheid moet worden gemaakt tussen inlichtingen, die specifiek voor de beoordeling van een welbepaalde aanvraag werden ingewonnen en algemene inlichtingen betreffende de toestand op het vlak van de mensenrechten zoals deze uit algemeen toegankelijke rapporten blijken; dat de Vaste Beroepscommissie zich bij de beoordeling van een asiëlverzoek kan steunen op de inlichtingen vervat in voor iedereen toegankelijke documenten zoals de algemene ambtsberichten van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en de "Documentation Réfugiés", zonder deze stukken vooraf bij het dossier te moeten voegen; dat van een schending van de rechten van (de) verdediging dan ook geen sprake is; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 57/11, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980, doordat de Vaste Beroepscommissie nalaat uitdrukkelijk advies te geven over een eventuele terugleiding naar de grens van het land dat werd ontvlucht;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat de in het middel aangevoerde wetsbepaling niet van toepassing is wanneer de Vaste Beroepscommissie, zoals in het voorliggende geval, over de gegrondheid van een asielaanvraag uitspraak doet; dat deze bepaling enkel toepassing vindt in het uitzonderlijk geval dat de Vaste Beroepscommissie bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag wordt betrokken, met name wanneer een dringend beroep bij haar op initiatief van de Minister aanhangig wordt gemaakt omdat de Commissaris-generaal

binnen de voorgeschreven termijn geen beslissing heeft genomen; dat het derde middel juridische grondslag mist;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel laat gelden dat het, gezien de situatie in Turkije, zijn ontvluchting uit dat land, het feit dat hij tot een in Turkije verboden communistisch geïnspireerde organisatie behoort en zijn huidige anti-gouvernementele activiteiten, zeker is dat artikel 9 BUPO i.v.m. het verbod op willekeurige arrestaties zou worden geschonden in geval van terugkeer en/of repatriëring als gevolg van de bestreden beslissing;

2.4.2. Overwegende dat dit middel niet dienstig wordt aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst voorop te stellen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan; dat het vierde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.